

Arrest

nr. 246 912 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9 bus 13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. VANNEUVILLE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Iraakse en de Marokkaanse nationaliteit en bent u op (...) geboren in Casablanca, Marokko. Op uw Iraaks paspoort staat Y.I.S.S. (...). In Marokko staat u gekend als Y.H.B. (...). Uw vader, I.S.H. (...) (O.V. X), beschikt over de Iraakse nationaliteit. U moeder, S.L. (...) (O.V. X), beschikt over de Marokkaanse nationaliteit. U heeft een minderjarige zus A.I.S.S. (...) (O.V. X) en een minderjarige broer A.I.S.S. (...) (O.V. X). U bent een sjiitische moslim van Arabische afkomst. Uw vader diende op 22 september 2009 een verzoek om internationale bescherming in in België. Hij verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd betekend op 31 maart 2010. U en uw moeder en uw zus en broer verbleven toen nog steeds in Marokko.

Tegen het einde van 2014 had uw opa, de vader van uw moeder die samen met u en uw moeder en uw broer en zus in één huis leefde, door dat u sjiïet was omdat u op een sjiïtische manier aan het bidden was. Uw opa is net als de meerderheid van de Marokkaanse moslims een soenniet. U kreeg daardoor problemen in Marokko. U werd geslagen en gestraft door uw opa. In februari 2015 werd uw moeder opgebeld door uw school met het verzoek naar de school te komen. Uw moeder is toen niet gegaan, maar ze hebben wel uw opa gebeld die die dag naar school is gegaan. Er werd aan uw opa verteld dat u sjiïet was. Uw werd toen in het zicht van iedereen op school geslagen door uw opa en tegen een muur geworpen. Sedert die dag wist ook de hele school dat u sjiïet was. De leerlingen wilden niet meer met u praten en noemden u een ongelovige. De leraars straffen u en probeerden u te overtuigen om soenniet te blijven. Sedert die dag was u van plan om te vertrekken uit Marokko. U heeft uw vader gebeld en aan uw moeder gevraagd een oplossing te vinden. Op een gegeven moment in 2015 dreigde uw opa ook u naar een kamp van radicale moslims te sturen. Na het schooljaar, ongeveer in augustus 2015, bent u samen met uw moeder en zus en broer uit Marokko vertrokken. Na een kort verblijf in Spanje zijn jullie naar België gereisd.

U moeder diende op 15 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in België. De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd betekend op 31 januari 2018. Op 11 juni 2019 diende uw moeder een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd niet ontvankelijk verklaard. U heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend op 14 november 2018. Deze procedure is nog niet afgerond.

U diende op 17 september 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in België, waarbij u zich baseerde op bovenvermelde motieven.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw Iraaks paspoort (origineel), een uittreksel uit het register (kopie), een diploma secundair onderwijs uit België (kopie), een ontvangstbewijs van de betaling van uw inschrijvingsgeld voor de hogeschool (kopie), twee e-mails van de hogeschool (kopie), de identiteitskaart (kopie) van uw vader en het nationaliteitsbewijs (kopie) van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde problemen te hebben gehad in Marokko met uw opa, de vader van uw moeder, omdat u een sjiïtische moslim bent en de sjiïtische gebruiken volgde. Omwille van uw geloof werd u geslagen en gestraft door uw opa. In februari 2015 heeft uw opa u voor heel de school geslagen en tegen een muur geworpen. Uw opa dreigde er ook mee u naar een kamp van radicale moslims te sturen. U heeft ook aan dat u geen sjiïet mag zijn in Marokko. Daarnaast verklaart u nog dat u niet terug kan naar Marokko of Irak omdat u niet zonder uw familie kan leven en u zowel in Marokko als in Irak niemand heeft.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit.

Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in dit geval dus zowel Marokkaanse als de Iraakse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Marokko, noch dat u in geval van een terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Wat betreft uw verklaring problemen te hebben gehad met uw opa omdat u een sjiiitische moslim ben verwijst het CGVS naar de beslissing die door het CGVS werd genomen over het verzoek om internationale bescherming dat door uw moeder op 15 september 2015 werd ingediend in België. Uw moeder verklaarde dat u en uw opa hevige discussies hadden omwille van het feit dat u sjiiet bent, en uw opa u vernederde en u begon te slaan. Uw opa is in de plaats van uw moeder naar uw school gegaan waar hij te horen kreeg dat u sjiiet bent (CGVS, 18.01.2018, p. 6). Uw opa zou volgens de verklaring van uw moeder bovendien ook gedreigd hebben dat u in de gevangenis zou terecht komen en dat hij u zou vermoorden. Uw moeder haalt eveneens aan dat deze situatie niet werd aangekaart bij de politie (CGVS, 18.01.2018, p. 6). Uw moeder verklaart verder dat u en uw zus en broer graag bij uw vader wilden zijn (CGVS, 18.01.2018, p. 9). Uw moeder verklaart nog dat uw opa u naar een religieus kamp wilde sturen (CGVS, 18.01.2018, p. 6). Uw moeder liet ook optekenen al twee en een half jaar geen contact meer te hebben gehad met haar familie op moment van het persoonlijk onderhoud in het kader van het verzoek om internationale bescherming op 18 januari 2018 (CGVS, 18.01.2018, p. 9). De advocaat van uw moeder verklaarde tot slot nog dat sjiieten die van Irak afkomstig zijn niet kunnen uitkomen voor hun geloof (CGVS, 18.01.2018, p. 11).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS inzake het eerste verzoek van uw moeder op 31 januari 2018 oordeelde dat er geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kon worden vastgesteld. Deze beoordeling werd op 6 december 2018 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 213 574). Het volgend verzoek van uw moeder werd op 26 september 2019 niet ontvankelijk verklaard.

Uzelf haalt in grote lijnen dezelfde problemen als uw moeder aan: u werd geslagen en gestraft door uw opa omwille van het feit dat u sjiiet bent, uw opa is naar uw school gegaan, uw opa dreigde ermee u naar een kamp van radicale moslims te sturen, u haalt eveneens aan geen contacten meer te hebben met mensen in Marokko.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit een vergelijking van de verklaringen van u en moeder blijkt dat jullie verklaringen op meerdere punten inconsistent zijn.

Hoewel de problemen die uw moeder aanhaalt, de problemen met uw opa, het centrale punt is in uw beider asielrelaas, zijn er toch belangrijke verschilpunten op te merken die belangrijke punten in uw asielrelaas ongeloofwaardig maken. Ten eerste stellen we vast dat u de doodsbedreiging door uw opa die uw moeder aanhaalt, toch een ernstig feit, volledig onvermeld laat. Indien u werkelijk met de dood zou zijn bedreigd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit zou hebben opgeworpen bij de DVZ of het CGVS, quod non in casu. Het feit dat u hier niets van zegt, tast de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen reeds aan. Ten tweede verklaarde uw moeder via haar moeder, uw oma, vernomen te hebben dat uw opa u naar een religieus kamp wilde sturen. Uzelf verklaarde daarentegen dat uw opa zelf had gezegd dat u naar een kamp zou worden gestuurd als u niet luisterde (CGVS, 27.01.2020, p. 12). Ten derde weet u het dreigement u naar een kamp te sturen niet te plaatsen. U geeft april 2015 aan maar u bent het niet zeker. Het CGVS vindt dit opmerkelijk, aangezien uw moeder aangeeft dat ze dit via uw oma heeft vernomen op 9 augustus 2015. Dit dreigement was volgens de verklaringen van uw moeder ook de directe aanleiding voor het vertrek naar Spanje op 11 augustus 2015, nauwelijks twee dagen later. U heeft daarentegen aan dat jullie in augustus vertrokken zijn omdat u met school bezig was en uw moeder het belangrijk vond dat u bleef studeren (CGVS, 27.01.2020, p. 12). Ten vierde verbaast het ons ook ten zeerste dat uzelf aangeeft dat uw grootvader nu ongeveer 70 jaar is (CGVS, 27.01.2020, p. 5) terwijl uw moeder aangeeft dat hij geboren is in 1941 (CGVS, 18.01.2018, p.8) en dus bijna 80 jaar oud zou zijn. De leeftijd van uw opa is niet onbelangrijk gezien u aangaf dat het niet makkelijk was om uzelf te beschermen tegen hem. Het CGVS wijst er ten vijfde in dit verband nog op dat uw moeder het ernstige fysieke aspect van het incident op school onvermeld laat terwijl dat in uw asielrelaas essentieel is. Vanaf dan was u immers van plan om te vertrekken uit Marokko (CGVS, 27.01.2020, p. 14). Tot zesde en tot slot merkt het CGVS nog op dat uw moeder in haar verklaring aangeeft dat uw opa pas doorhad dat u sjiiet was door het incident op school. Daarvoor zou hij dat niet hebben geweten (CGVS, 18.01.2018, p. 6-8). Uzelf verklaarde dat de problemen eind 2014 begonnen (CGVS, 18.01.2018, p. 10-11 en p. 14). Deze belangrijke verschilpunten doen heel ernstige twijfels reizen over uw verklaringen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen daargelaten, meent het CGVS, net als in de beslissing ten aanzien van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder, dat u in ieder geval samen met uw moeder en uw zus en broer de mogelijkheid had om zich elders in Marokko te vestigen, weg van uw grootvader. De tegenargumenten van uw moeder, namelijk dat uw opa jullie hoe dan ook zou vinden en het feit dat het in Marokko niet aanvaard zou worden dat een vrouw zonder haar echtgenoot ergens zelfstandig gaat wonen, die uw moeder gaf in het persoonlijk onderhoud op 18 januari 2018 konden het CGVS niet overtuigen. Net als uw moeder verklaart u bovendien dat u samen met uw vader wou wonen. Uw argument dat uw moeder niet genoeg geld had om een huis of appartement te vinden is niet aannemelijk (CGVS, 27.01.2020, p.15-16). Uw moeder was commercieel directeur bij een bedrijf en

verdiende naar eigen zeggen ongeveer 800 EUR waarvan ze verklaarde dat dit niet super maar wel redelijk goed was. Het argument van uw moeder dat dit enkel volstond omdat ze bij haar ouders woonde kan en kon niet overtuigen (CGVS, 18.01.2018, p.4). U kan bijgevolg niet aannemelijk maken waarom u niet gewoon kon verhuizen, samen met uw moeder, weg van uw opa. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde in haar arrest van 6 december 2018 (nr. 213 574) de beslissing van het CGVS hierover.

Er dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. U kan niet aannemelijk maken waarom u het geweld van uw opa niet heeft aangeklaagd bij de politie. U verklaarde geen klacht te hebben ingediend en gaf aan dat de politie enkel zou zeggen dat uw opa gelijk heeft (CGVS 27.01.2020, p. 15). Het CGVS verwijst op dit vlak eveneens naar de weigeringsbeslissing van uw moeder die werd betekend op 31 januari 2018. Uw moeder verklaarde dat zij vermoedde zelf slachtoffer te worden van de politie omdat iedereen geacht wordt soennitisch te zijn in Marokko en dat zij niet bereid was het risico te nemen om de politie te contacteren aangezien zij vermoedde dat de politie dan contact zou opnemen met uw opa. Waarop uw opa wellicht zou verwijzen naar het feit dat zij zich tot de sjiitische islam had bekeerd (CGVS, 18.01.2018, p. 8). Het CGVS concludeerde dat deze uitleg niet kan overtuigen aangezien deze slechts gebaseerd is op persoonlijke vermoedens en speculaties over de houding van uw opa en de politie. Het CGVS wees er bovendien op dat er nergens uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat er concrete stappen ondernomen werden om te polsen naar de concrete houding van de politie (beslissing CGVS, p. 2) . Het CGVS wijst er in deze beslissing op dat dit ook nergens blijkt uit uw verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde in haar arrest van 6 december 2018 (nr. 213 574) de beslissing van het CGVS die werd betekend op 31 januari 2018. U kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen zijn daarom ongegrond.

Wat betreft u verklaring dat u geen sjiit mag zijn in Marokko stelt het CGVS vast dat u in deze op geen enkele manier een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging kan aantonen. Uw verklaringen blijven zeer algemeen en vaag. U kan enkel aangeven dat er geen kleine moskeeën of geen gebedshuizen voor sjiieten zijn en er een Irakese school in Rabat zou zijn gesloten omdat ze de sjiitische islam volgden. U weet niet of sjiieten ook effectief vervolgd worden in Marokko en of ze ook effectief op een bepaalde manier worden gestraft. U heeft geen concrete aanwijzingen dat sjiieten vervolgd worden. U verwijst enkel naar de wet in Marokko (CGVS, 27.01.2020, p.16-17). Het CGVS wil u erop wijzen dat de loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst niet volstaat om iemand als vluchteling te herkennen. Bovendien kan u niet aantonen dat sjiieten in Marokko actief worden gevisieerd of vervolgd, noch dat het loutere feit sjiit te zijn in Marokko op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 84/4 van dezelfde wet. Uw verklaringen zijn daarom ongegrond.

Wat betreft uw verklaring dat u niet zonder uw familie kan leven en u zowel in Marokko als in Irak niemand heeft dient het CGVS u erop te wijzen dat dit probleem die u aanhaalt op zich geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uw verklaringen zijn vreemd aan Vluchtelingenconventie en de criteria van subsidiaire bescherming. U bent daarentegen vrij om gebruik te maken van de mogelijkheid tot gezinshereniging of de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen, die de Vreemdelingenwet voorziet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat uw verzoek om internationale bescherming niet geloofwaardig is en dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Het kopie van uw Marokkaans paspoort attesteert uw Marokkaans staatsburgerschap. Uw Iraaks paspoort en het uittreksel uit het register bewijzen uw Iraaks staatsburgerschap. Uw diploma secundair onderwijs uit België, het ontvangstbewijs van de betaling van uw inschrijvingsgeld voor de hogeschool en de twee e-mails van de hogeschool zijn niet relevant voor de beoordeling van een eventuele vrees bij terugkeer

naar Marokko. De identiteitskaart van uw vader en het nationaliteitsbewijs van uw vader bewijzen enkel de nationaliteit van uw vader.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Irak, maar dat u wel naar Marokko kan worden teruggeleid."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn "VERZOEKSCHRIFT ter indiening van een BEROEP TOT NIETIGVERKLARING (...) op grond van artikel 39/82, artikel 63 juncto 39/2 § 2" in een enig middel op de schending van:

"- artikel 1 van het verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna 'vluchtelingenconventie');

- artikel 48/2 t.e.m. artikel 48/5 en artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en artikel 16 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming;

- de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten, problemen en vrees voor vervolging. Vervolgens geeft hij, dit aan de hand van algemene landeninformatie, een uiteenzetting omtrent (het gebrek aan) godsdienstvrijheid in Marokko. Daarbij doet hij gelden:

"In de Marokkaanse grondwet wordt vrijheid van godsdienst geproclameerd maar in de praktijk blijkt dat helemaal niet het geval te zijn. Enkel de soennitische strekking van de islam en de joodse leer worden erkend door de grondwet maar andere geloofsstrekkingen zoals het sjiïsme en het christendom worden niet aanvaard in Marokko.

Het 'Moroccan Institute for Political Analysis' geeft aan dat het voor sjiïeten, uit vrees voor vervolging, moeilijk is om voor hun godsdienst uit te komen

(...)

Dezelfde bevindingen blijken ook uit het 'International Freedom Report 2018 en het artikel "Religious Minorities Face Persecution in Morocco"

(...)

De auteur stelt vast dat aanhangers van het sjiïsme zich genoodzaakt zien in het geheim hun geloof te belijden uit vrees voor vervolging.

(...)"

Verzoeker wijst er voorts op dat het recht op vrijheid van godsdienst en het vrijelijk beleven van zijn godsdienst, zowel privé als openbaar, in heel wat internationale, Europese en nationale verdragen en rechtspraak wordt bevestigd. In dit kader verwijst verzoeker naar artikel 9 van het EVRM, artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de EU, artikel 10, 1°, b) van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 en twee arresten van het Hof van Justitie (HvJ).

"Uit bovenstaande informatie blijkt dat sjiïeten in Marokko sterk in de minderheid zijn en dat het voor hen niet mogelijk is hun godsdienst open en vrij uit te oefenen zonder ernstige gevolgen.

Uit wat voorafgaat blijkt bijgevolg dat de verwerende partij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat de verwerende partij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielaak te schragen.

De verwerende partij schendt dan ook artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de Vreemdelingenwet waar hij stelt dat verzoeker kan terugkeren naar Marokko en daar zonder ernstige gevolgen openlijk kan leven naar zijn godsdienstige overtuiging nl. het sjiïsme dat door minder dan een procent van de Marokkaanse bevolking wordt beleden en dat door de Marokkaanse wet niet wordt erkend als staatsgodsdienst."

Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde verschillen tussen zijn verklaringen en deze van zijn moeder, doet verzoeker vervolgens gelden:

“De verwerende partij verliest hier echter wel uit het oog dat verzoeker bij diens aankomst in België nog minderjarig was, m.n. 14 jaar!

Sinds aankomst in België kan verzoeker diens geloof vrij belijden. Thans is verzoeker 19 jaar en probeert verzoeker diens problemen in Marokko achter zich te laten door diens leven in België uit te bouwen. Een zeer normale reactie hierbij is dat verzoeker bepaalde feiten verdringt en naar de achtergrond leidt.

Met het gegeven van diens minderjarigheid op moment van de feiten, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij met zijn jeugdigheid hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing ondanks dit een toch niet onbelangrijk gegeven is.”

Verzoeker wijst in deze op de inhoud van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en herhaalt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er rekening zou zijn gehouden met zijn jeugdige leeftijd. Verder voert hij aan:

“Wanneer we de verklaringen van de moeder van verzoeker erop nalezen, blijkt uit de verklaringen van de moeder afgelegd op het CGVS op 18.01.2018 eveneens niet dat verzoeker wel degelijk de doodsb bedreiging van diens grootvader begrepen heeft, (pagina 9 van het gehoorverslag van de moeder) Dit aspect is uiteraard niet onbelangrijk aangezien verzoeker op dat ogenblik slechts 13 jaar was.

De verwerende partij verwijt verzoeker het dreigement van diens opa om naar een strafkamp gestuurd te worden niet meer te kunnen plaatsen in de tijd. Diens moeder vermeldde als periode van gebeuren 9 augustus 2015 en verzoeker april 2015. Laten we vooral niet vergeten dat verzoeker op dat ogenblik 14 jaar was. Op de leeftijd van 14 jaar is het meer dan normaal dat we 5 jaar later niet meer exact weten in welke maand van een jaartal iets heeft plaats gevonden.

De verwerende partij verwijt verzoeker dat hij niet exact de leeftijd weet van diens grootvader.

Dit is echter irrelevant voor het asielrelaas van verzoeker, eveneens is dit normaal aangezien verzoeker op 14jarige leeftijd zijn land van herkomst verliet, de gebeurtenissen aldaar achter zich wenst te laten en sindsdien geen contact meer heeft met zijn grootvader. Of hij derhalve al dan niet de leeftijd van 70 of 80 jaar heeft, is hierbij irrelevant.

Eveneens dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet geconfronteerd werd met de verklaringen van diens moeder.

Artikel 17§2 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

(...)

Artikel 16 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming luidt als volgt:

(...)

In casu meent de verwerende partij dat er inconsistenties zijn tussen de verklaringen van verzoeker en tussen de verklaringen van diens moeder.

Het gehoorverslag van de moeder was gekend bij de ambtenaar op het moment van het gehoor van verzoeker.

Verzoeker was slechts 14jaar oud op moment van de feiten die hebben plaatsgevonden in diens land van herkomst.

Wanneer derhalve verschillen worden vastgesteld tussen verzoeker en diens moeder, betaamt het een zorgvuldige overheid om verzoeker hiermee te confronteren en verder uitleg te verzoeken temeer indien de verwerende partij groot belang hecht aan de geschillen.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om “de huidige vordering tot nietigverklaring van de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gedateerd op 19 februari 2020 ontvankelijk en gegrond te verklaren en vervolgens de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem te erkennen als vluchteling of subsidiair beschermde in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“4. Artikel: “Religious Minorities Face Persecution in Morocco: US State Department”, Chaima Lahsini, 17 augustus 2017

5. International Religious Freedom Report for 2018. United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor

6. Artikel: “Politicization of Moroccan Shiites? Between the State’s Repression and the Internal Schism”, Mohammed Guenfoudi, 5 februari 2019”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het onderhavige beroep, dat gericht is tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit in tegenstelling met wat verzoeker insinueert in het verzoekschrift, niet valt onder de (annulatie)bevoegdheid van de Raad zoals bepaald in artikel 39/2, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) doch wel onder de bevoegdheid zoals bepaald in artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarbij slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU, kan voorts worden opgemerkt dat verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in de zin van dit artikel. Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de door verzoeker aangehaalde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015. Artikel 16 van deze richtlijn werd, zoals ook blijkt uit hetgeen verzoeker zelf aangeeft in het verzoekschrift, omgezet naar Belgisch recht in artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (PR CGVS). Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (zoals opgenomen in hoofdstuk II van de voormelde richtlijn, waaronder het voormelde artikel zich bevindt) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC51K2478/001, 15). Derhalve kan verzoeker zich te dezen niet rechtstreeks beroepen op de schending van artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU.

3.4. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het PR CGVS, dat verzoeker geschonden acht doordat hij niet met de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistenties tussen zijn verklaringen en deze van zijn moeder werd geconfronteerd, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit artikel betrekking heeft op tegenstrijdigheden die worden vastgesteld tussen de eigen verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming. Het loutere feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen en deze van zijn moeder werd geconfronteerd, doet verder geenszins afbreuk aan het bestaan van deze inconsistenties. Het vaststellen van tegenstrijdigheden en inconsistenties is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf daarenboven niet steeds mogelijk. Artikel 17, § 2 van het PR CGVS voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker middels het voorliggende verzoekschrift de kans had om de nodige toelichting te verstrekken inzake en een verklaring te bieden voor de aangehaalde inconsistenties tussen zijn verklaringen en deze van zijn moeder en dat hij van deze mogelijkheid ook gebruik heeft gemaakt (*cf. infra*).

3.5. Het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure voorts niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.8. Eveneens laat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit.

Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder “land van herkomst” in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in dit geval dus zowel Marokkaanse als de Iraakse overheid.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

3.9. In zoverre verzoeker aanhaalde dat hij omdat hij zijn familie in België niet wil verlaten en omdat hij in Marokko geen familie meer heeft niet zou kunnen of willen terugkeren naar Marokko, dient voorts te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld:

“Wat betreft uw verklaring dat u niet zonder uw familie kan leven en u zowel in Marokko als in Irak niemand heeft dient het CGVS u erop te wijzen dat dit probleem die u aanhaalt op zich geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uw verklaringen zijn vreemd aan Vluchtelingenconventie en de criteria van subsidiaire bescherming. U bent daarentegen vrij om gebruik te maken van de mogelijkheid tot gezinshereniging of de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen, die de Vreemdelingenwet voorziet.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind.

Verzoeker, die bovendien nog wel in contact staat met vrienden in Marokko (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7), toont op generlei wijze aan dat of op welke wijze het eenvoudige, beweerde gebrek aan familie in Marokko in zijner hoofde zou kunnen leiden tot het ontstaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Het doel van het verzoek om internationale bescherming bestaat er verder in het geheel niet uit om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of

ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

3.10. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt in dit kader en voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.11. Verzoeker stelt Marokko te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij omwille van zijn religie als sjiïet problemen kende met en een vrees koestert ten aanzien van zijn grootvader en omdat hij in Marokko geen sjiïet zou mogen zijn.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen met en vrees ten aanzien van verzoekers grootvader wordt ondermijnd doordat zich verscheidene inconsistenties voordoen tussen verzoekers verklaringen en de verklaringen die zijn moeder aflegde. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande met recht gemotiveerd:

“In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit een vergelijking van de verklaringen van u en moeder blijkt dat jullie verklaringen op meerdere punten inconsistent zijn.

Hoewel de problemen die uw moeder aanhaalt, de problemen met uw opa, het centrale punt is in uw beider asielrelaas, zijn er toch belangrijke verschilpunten op te merken die belangrijke punten in uw asielrelaas ongeloofwaardig maken. Ten eerste stellen we vast dat u de doodsbedreiging door uw opa die uw moeder aanhaalt, toch een ernstig feit, volledig onvermeld laat. Indien u werkelijk met de dood zou zijn bedreigd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit zou hebben opgeworpen bij de DVZ of het CGVS, quod non in casu. Het feit dat u hier niets van zegt, tast de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen reeds aan. Ten tweede verklaarde uw moeder via haar moeder, uw oma, vernomen te hebben dat uw opa u naar een religieus kamp wilde sturen. Uzelf verklaarde daarentegen dat uw opa zelf had gezegd dat u naar een kamp zou worden gestuurd als u niet luisterde (CGVS, 27.01.2020, p. 12). Ten derde weet u het dreigement u naar een kamp te sturen niet te plaatsen. U geeft april 2015 aan maar u bent het niet zeker. Het CGVS vindt dit opmerkelijk, aangezien uw moeder aangeeft dat ze dit via uw oma heeft vernomen op 9 augustus 2015. Dit dreigement was volgens de verklaringen van uw moeder ook de directe aanleiding voor het vertrek naar Spanje op 11 augustus 2015, nauwelijks twee dagen later. U heeft daarentegen aan dat jullie in augustus vertrokken zijn omdat u met school bezig was en uw moeder het belangrijk vond dat u bleef studeren (CGVS, 27.01.2020, p. 12). Ten vierde verbaast het ons ook ten zeerste dat uzelf aangeeft dat uw grootvader nu ongeveer 70 jaar is (CGVS, 27.01.2020, p. 5) terwijl uw moeder aangeeft dat hij geboren is in 1941 (CGVS, 18.01.2018, p.8) en dus bijna 80 jaar oud zou zijn. De leeftijd van uw opa is niet onbelangrijk gezien u aangaf dat het niet makkelijk was om uzelf te beschermen tegen hem. Het CGVS wijst er ten vijfde in dit verband nog op dat uw moeder het ernstige fysieke aspect van het incident op school onvermeld laat terwijl dat in uw asielrelaas essentieel is. Vanaf dan was u immers van plan om te vertrekken uit Marokko (CGVS, 27.01.2020, p. 14). Tot zesde en tot slot merkt het CGVS nog op dat uw moeder in haar verklaring aangeeft dat uw opa pas doorhad dat u sjiïet was door het incident op school. Daarvoor zou hij dat niet hebben geweten (CGVS, 18.01.2018, p. 6-8). Uzelf verklaarde dat de problemen eind 2014 begonnen (CGVS, 18.01.2018, p. 10-11 en p. 14). Deze belangrijke verschilpunten doen heel ernstige twijfels reizen over uw verklaringen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst tracht hij de gedane vaststellingen ten onrechte toe te schrijven aan zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de vermeende feiten. Ook van een jeugdig persoon mag immers worden verwacht dat deze op een spontane en doorleefde wijze kan verhalen over hetgeen hem overkwam en dat deze bij machte is om de kernelementen in zijn relaas daarbij op een voldoende duidelijke, nauwkeurige, consistente en coherente wijze uiteen te zetten. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, gezien verzoeker en diens moeder hun land van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees, gezien verzoeker verzoekt om internationale bescherming en gezien hij zich daarbij beroept op dezelfde asielmotieven als deze die zijn moeder aanvoerde in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming, hoe dan ook redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige

achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas. Derhalve was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij deze asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en met zijn moeder eensluidende wijze uiteen zou kunnen zetten en kan zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten geenszins een afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde inconsistenties tussen zijn verklaringen en deze van zijn moeder.

Dat verzoeker de nochtans duidelijke dreigementen van zijn grootvader, die blijkens de terecht aangehaalde, uiteindelijke verklaringen van zijn moeder in de bestreden beslissing dreigde ervoor te zullen zorgen dat hij in de gevangenis zou terechtkomen of hem te zullen vermoorden, niet zou hebben begrepen als doodsbedreigingen kan, ook wanneer zijn jeugdige leeftijd in acht wordt genomen en mede gelet op het voorgaande, verder bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Voorts is de leeftijd van verzoekers grootvader weldegelijk relevant aangezien diens al dan niet hoogbejaarde profiel een ernstige indicatie kan vormen voor en in deze mate van invloed is op de ernst van de aangevoerde vrees (onder meer voor fysieke mishandelingen en een moordpoging) ten aanzien van verzoeker.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven onverlet. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat inzake de voormelde, door verzoeker aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van zijn grootvader, reeds uit de gedane beoordeling bij het arrest nr. 213 584 van 6 december 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geveld ten aanzien van verzoekers moeder, blijkt dat deze problemen en vrees geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin met zich brengen. In dit kader, werd in het voormelde arrest onder meer gesteld:

“2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het conflict tussen haar vader enerzijds en haarzelf en haar oudste zoon anderzijds in verband met hun neiging om zich volgens de sjjiitische in plaats van de soennitische gebruiken te gedragen onvoldoende ernstig is om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te gewagen, haar vader bovendien een bejaarde man is van 77 jaar oud en zij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken of wanneer zij tijdens het gehoor op het CGVS de gelegenheid kreeg om haar problemen in detail toe te lichten ook met geen woord heeft gerept over doodsbedreigingen door haar vader, wat twijfels doet rijzen over haar verklaringen in dit verband, (ii) zij geen overtuigende verklaring geeft waarom zij het fysiek geweld van haar vader niet heeft aangekaart bij de politie, (iii) zij evenmin een overtuigende verklaring geeft waarom zij niet gewoon is verhuisd, weg van haar vader, (iv) zij nog liet opmerken dat het feit dat haar echtgenoot in België een verblijfsrecht heeft bekomen een cruciale rol heeft gespeeld in haar beslissing het land te verlaten en naar België te komen daar haar kinderen graag permanent bij hun vader wilden zijn in plaats van af en toe hem te kunnen opzoeken, doch dit motief geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie, (v) haar concrete vluchtaanleiding – zij had van haar moeder gehoord dat haar vader haar zoon naar een religieus kamp wilde sturen waardoor zij vreesde dat haar zoon in de handen zou vallen van terroristen – voornamelijk gebaseerd is op haar persoonlijke vermoedens, (vi) zij verklaart dat zij al ruim twee en een half jaar met niemand in Marokko nog contact heeft gehad, waardoor zij niet in staat is om haar problemen in Marokko op te volgen en na te gaan of er zich in dit verband nog nieuwe elementen hebben voorgedaan, terwijl van een asielzoeker nochtans redelijkerwijs mag verwacht worden dat die zich enigszins informeert over de actuele stand van zijn problemen teneinde zijn vervolgingsrisico correct te kunnen inschatten, (vii) zij en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd in verband met hun scheiding vanaf 2006, toen haar echtgenoot naar Irak terugkeerde, wat verdere twijfels doet rijzen over haar algehele geloofwaardigheid, (viii) zij gelet op het voorgaande haar asielmotieven en een vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt zodat zij zich evenmin kan steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en zij geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (ix) de door haar voorgelegde documenten haar persoonsgegevens, die van haar kinderen en die van haar echtgenoot bevestigen, zaken welke evenwel niet ter discussie staan, en de algemene informatie in verband met het beperkte recht van vrijheid van godsdienst in Marokko de algemene situatie beschrijft maar zij, gelet op bovenstaande argumenten, geen gegevens aanhaalt waaruit zou blijken dat deze op haar persoonlijk van toepassing zou zijn.

(...)

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die in het verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel dat (i) in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen omwille van het door haar aangehaalde conflict tussen haar en haar oudste zoon enerzijds en haar vader anderzijds omdat zij zich volgens de sjjiitische in plaats van de soennitische gebruiken begonnen te gedragen en (ii) het feit dat haar echtgenoot in België een verblijfsrecht heeft bekomen een cruciale rol heeft gespeeld in haar beslissing het land te verlaten en naar België te komen daar haar kinderen graag permanent bij hun vader wilden zijn in plaats van af en toe hem te kunnen opzoeken, geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie. De uitgebreide motivering dienaangaande wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.2. Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar de problemen die haar oudste zoon heeft gekend op school, benadrukt de Raad dat ook deze problemen bezwaarlijk voldoende ernstig/zwaarwichtig kunnen worden geacht om gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster deze problemen met de school onvermeld liet ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat meteen al de ernst van deze problemen relativeert. Voorts leest de Raad in verzoeksters verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat haar zoon een conflict had met de islamleraar nadat hij in de les had gezegd dat hij het middag- en namiddaggebed kan samen voegen tot een gebed en nadat hij ten overstaan van deze leraar had bevestigd dat hij sjiiet is. De leraar heeft hierop verzoeksters zoon uit de les gestuurd en is met hem naar de directeur gegaan, die liet verstaan dat sjiieten niet welkom zijn op de school. Verzoekster voegde hier aan toe dat medeleerlingen op school tegen haar zoon sindsdien zegden dat hij een afvallige is en dat iedereen tegen hem was. Haar zoon maakte ruzie met de andere studenten omdat zij hem uitscholden voor kafir (notities persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 8 en p. 10). Deze feiten kunnen echter bezwaarlijk als vervolging worden gekwalificeerd. Dit klemt des te meer daar nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat er vanuit de school verder nog maatregelen werden genomen ten aanzien van verzoeksters zoon omwille van diens religie. Verzoekster verklaarde weliswaar dat ze ermee bedreigd hebben om de politie te verwittigen als hij nog eens zulke dingen zou uiten doch uit haar verklaringen blijkt tevens dat deze dreigementen nooit werden uitgevoerd (notities persoonlijk onderhoud, p. 10)."

Omwille van diezelfde redenen, kan ook in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin worden aangenomen omwille van de aangehaalde problemen en het aangehaalde conflict met diens grootvader en wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gesteld:

"De geloofwaardigheid van uw verklaringen daargelaten, meent het CGVS, net als in de beslissing ten aanzien van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder, dat u in ieder geval samen met uw moeder en uw zus en broer de mogelijkheid had om zich elders in Marokko te vestigen, weg van uw grootvader. De tegenargumenten van uw moeder, namelijk dat uw opa jullie hoe dan ook zou vinden en het feit dat het in Marokko niet aanvaard zou worden dat een vrouw zonder haar echtgenoot ergens zelfstandig gaat wonen, die uw moeder gaf in het persoonlijk onderhoud op 18 januari 2018 konden het CGVS niet overtuigen. Net als uw moeder verklaart u bovendien dat u samen met uw vader wou wonen. Uw argument dat uw moeder niet genoeg geld had om een huis of appartement te vinden is niet aannemelijk (CGVS, 27.01.2020, p.15-16). Uw moeder was commercieel directeur bij een bedrijf en verdiende naar eigen zeggen ongeveer 800 EUR waarvan ze verklaarde dat dit niet super maar wel redelijk goed was. Het argument van uw moeder dat dit enkel volstond omdat ze bij haar ouders woonde kan en kon niet overtuigen (CGVS, 18.01.2018, p.4). U kan bijgevolg niet aannemelijk maken waarom u niet gewoon kon verhuizen, samen met uw moeder, weg van uw opa. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde in haar arrest van 6 december 2018 (nr. 213 574) de beslissing van het CGVS hierover.

Er dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. U kan niet aannemelijk maken waarom u het geweld van uw opa niet heeft aangeklaagd bij de politie. U verklaarde geen klacht te hebben ingediend en gaf aan dat de

politie enkel zou zeggen dat uw opa gelijk heeft (CGVS 27.01.2020, p. 15). Het CGVS verwijst op dit vlak eveneens naar de weigeringsbeslissing van uw moeder die werd betekend op 31 januari 2018. Uw moeder verklaarde dat zij vermoedde zelf slachtoffer te worden van de politie omdat iedereen geacht wordt soennitisch te zijn in Marokko en dat zij niet bereid was het risico te nemen om de politie te contacteren aangezien zij vermoedde dat de politie dan contact zou opnemen met uw opa. Waarop uw opa wellicht zou verwijzen naar het feit dat zij zich tot de sjiitische islam had bekeerd (CGVS, 18.01.2018, p. 8). Het CGVS concludeerde dat deze uitleg niet kan overtuigen aangezien deze slechts gebaseerd is op persoonlijke vermoedens en speculaties over de houding van uw opa en de politie. Het CGVS wees er bovendien op dat er nergens uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat er concrete stappen ondernomen werden om te polsen naar de concrete houding van de politie (beslissing CGVS, p. 2). Het CGVS wijst er in deze beslissing op dat dit ook nergens blijkt uit uw verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde in haar arrest van 6 december 2018 (nr. 213 574) de beslissing van het CGVS die werd betekend op 31 januari 2018. U kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen zijn daarom ongegrond”.

In zoverre verzoeker zich daarnaast beroept op de algemene situatie voor sjiieten in Marokko en daarbij verwijst naar landeninformatie dienaangaande, naar een aantal internationaalrechtelijke bepalingen en naar rechtspraak van het HvJ, kan verder andermaal worden gewezen op de inhoud van het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geveld ten aanzien van verzoekers moeder. In dit arrest werd gesteld:

“2.6.3. In zoverre verzoekster er voorts in het algemeen op wijst dat zij en haar kinderen zich onder invloed van haar echtgenoot hebben bekeerd tot het sjiïsme terwijl in Marokko de soennitische strekking van de islam de regel is, zij informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de sjiitische minderheden in Marokko – vooral vluchtelingen uit Irak, Libanon en Syrië – niet openlijk voor hun geloof kunnen uitkomen doch dit binnenskamers dienen te houden uit vrees voor intimidatie van de regering en de maatschappij, zij benadrukt dat ook zichzelf tracht haar geloof voor zichzelf te houden uit vrees voor reacties van familie en de directe sociale omgeving en uit vrees te worden gediscrimineerd en zij hieruit besluit dat zij en haar kinderen in Marokko geen godsdienstvrijheid hebben, hetgeen zij verder tracht te staven aan de hand van de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten, merkt de Raad op dat de door verzoekster bijgebrachte algemene rapporten slechts een algemene situatie schetsen in het land van herkomst met betrekking tot de vrijheid van godsdienst en geenszins volstaan om in haar hoofde een vrees in vluchtelingrechtelijke zin te weerhouden. De verwijzing naar rapporten van algemene aard over (het gebrek aan) godsdienstvrijheid in Marokko toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. De Raad benadrukt te dezen dat ieder verzoek om internationale bescherming dient onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis en op eigen merites. Dit blijkt eveneens uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

(...)

Nergens uit de door verzoekster bijgebrachte algemene informatie kan blijken dat sjiieten in Marokko actief worden gevisieerd of vervolgd, noch dat het loutere feit sjiiet te zijn in Marokko op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een toekenning van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om in concreto aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie, waar zij, gelet op hetgeen wat voorafgaat, evenwel in gebreke blijft.

Verzoekster toont in casu dan ook allerminst aan dat zij of haar kinderen in geval van terugkeer naar Marokko godsdienstige handelingen zullen stellen die hen zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging."

Verzoeker toont geenszins aan dat de situatie voor sjiieten in Marokko sedert het vellen van voormeld arrest dusdanig zou zijn gewijzigd of erop achteruit gegaan dat deze heden zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging voor eenieder die deze strekking binnen de islam aanhangt. Uit de door verzoeker aangereikte landeninformatie blijkt immers geenszins dat de situatie in Marokko van zulke aard zou zijn dat het loutere feit sjiiet te zijn en aanwezig te zijn in Marokko op zich zou kunnen volstaan om te besluiten dat er een risico om te worden gevisieerd of vervolgd voorhanden is. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar de voormelde informatie te dezen dan ook geenszins volstaan. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Marokko daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier gelet op het voorgaande, net als zijn moeder voorheen, kennelijk in gebreke.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven:

"Wat betreft u verklaring dat u geen sjiiet mag zijn in Marokko stelt het CGVS vast dat u in deze op geen enkele manier een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging kan aantonen. Uw verklaringen blijven zeer algemeen en vaag. U kan enkel aangeven dat er geen kleine moskeeën of geen gebedshuizen voor sjiieten zijn en er een Irakese school in Rabat zou zijn gesloten omdat ze de sjiitische islam volgden. U weet niet of sjiieten ook effectief vervolgd worden in Marokko en of ze ook effectief op een bepaalde manier worden gestraft. U heeft geen concrete aanwijzingen dat sjiieten vervolgd worden. U verwijst enkel naar de wet in Marokko (CGVS, 27.01.2020, p.16-17). Het CGVS wil u erop wijzen dat de loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst niet volstaat om iemand als vluchteling te herkennen. Bovendien kan u niet aantonen dat sjiieten in Marokko actief worden gevisieerd of vervolgd, noch dat het loutere feit sjiiet te zijn in Marokko op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 84/4 van dezelfde wet. Uw verklaringen zijn daarom ongegrond."

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Het kopie van uw Marokkaans paspoort attesteert uw Marokkaans staatsburgerschap. Uw Iraaks paspoort en het uittreksel uit het register bewijzen uw Iraaks staatsburgerschap. Uw diploma secundair onderwijs uit België, het ontvangstbewijs van de betaling van uw inschrijvingsgeld voor de hogeschool en de twee e-mails van de hogeschool zijn niet relevant voor de beoordeling van een eventuele vrees bij terugkeer naar Marokko. De identiteitskaart van uw vader en het nationaliteitsbewijs van uw vader bewijzen enkel de nationaliteit van uw vader."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker ten aanzien van Marokko een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht aangegeven:

“U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker formuleert ook heden geen risico in zijner hoofde in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en toont op generlei wijze aan dat de situatie in Marokko zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in dit artikel. Derhalve toont hij ten aanzien van dit land niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.13. Gezien verzoeker gelet op het voorgaande niet aannemelijk maakt dat hij ten aanzien van Marokko een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en hij evenmin aantoonst dat er in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming.

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT